Υποθέτω ότι είναι θέμα ηλικιακό, ή έστω, έχει να κάνει με την ωριμότητα. Τη συμβολή της έχει, οπωσδήποτε, δώ σει και η ύφεση. Αναφέρομαι στη γοητεία που ασκείται, σε κάποιους, από εικόνες εγκατάλειψης.

Κτίρια, σπίτια, χωριά ολόκληρα, αυτοκίνητα, κάθε φύσης αντικείμενα που κάποτε υπηρετούσαν ανθρώπους, χώροι που φιλοξένησαν έρωτες, έριδες, φιλονικίες και φιλίες, μα τώρα ερειπώνουν στο χρόνο. Ακολουθούν δέκα εικόνες από την Ελλάδα, που μεταφέρουν αυτό το κλίμα της εγκατάλειψης. Που δικαιολογούν την γοητεία της.

Γενάρης του 2003. **Διδυμότειχο.** Στις παρυφές της ακριτικής πόλης, ή όπως έγραψε ο Γιάννης Σπυρόπουλος, ο και «Μπαχ» αποκαλούμενος:
«...Διδυμότειχο blues τ' όνομά του είναι αιτία, τρύπα στη γεωγραφία, αδειανή φωτογραφία, του παράλογου η θητεία, αγχωμένη μαλακία...»

Βεβαίως η πόλη δεν φέρει μονάχα το στίγμα της θητείας όσων υπηρέτησαν την πατρίδα ή έχασαν κάποιο χρόνο της ζωής τους στο στράτευμα (η διαφορά έχει να κάνει με τον τρόπο που το αντιμετωπίζεις), αλλά όπως όλες οι πόλεις σε τούτη τη γωνιά της γης κουβαλάει μεγάλο φορτίο.

Ξεκινά από την νεολιθική περίοδο, κατά πως μας τα μαρτυρούν τα ευρήματα που ερευνούν οι αρχαιολόγοι, για να φτάσει μέχρι τη συνθήκη των Σεβρών τον Ιούλιο του 1920, οπότε ενσωματώνεται στην Ελλάδα.

Τότε, που το εικονιζόμενο οίκημα ίσως, ήδη να υπήρχε.

Σεπτέμβριος του 2005. **Πειραιάς.** Ερείπιο, μόνον με την πρόσοψη να κρατιέται μετέωρη, αυτή η κατοικία, δίπλα στις γραμμές του ηλεκτρικού, αποτελεί ένα εξαιρετικό δείγμα απλής, μα γοητευτικής αρχιτεκτονικής.

Ιούνιος του 2008. Πεντέλη. Χαμηλά στις νότιες πλαγιές του Πεντελικού, παραχωμένη μέσα στα εγκαταλελειμμένα εδώ και δεκαετίες λατομεία, η κατοικία τούτη με τα περιμετρικά μπαλκόνια και την τόσο ενδιαφέρουσα σχεδίαση, ξεχωρίζει.
Ας την φανταστούμε μοναχική και ήσυχη, τότε που το βουνό δεν είχε ακόμα χάσει τα πυκνά δάση κωνοφόρων, κάποια ώρα αργά το απόγευμα καλοκαιράκι, με το θρόισμα από τις

βελόνες των πεύκων για συντροφιά.

Ιούλιος 2008. Ανάφη. Ταξιδεύοντας δυτικά, από τη Χώρα για την παραλία της Βαγιάς, η καταρρέουσα κατοικία, μαρτυρά, λίγο από το παρελθόν του νησιού. Μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '60, ήταν τόπος εξορίας. Σήμερα, διαλεκτός τουριστικός προορισμός.

Ιούνιος 2010. Αμοργός. Στην καρδιά του Αιγαίου και στο βόρειο τμήμα της τα Θολάρια, είναι ο πιο βορειότερος οικισμός της. Κάπου εκεί και αυτή η εγκαταλελειμμένη κατοικία. Περίτεχνη στην απλότητά της, με το κλιμακοστάσιο ακόμα διακριτό, έχοντας αποκτήσει πια, την ίδια απόχρωση με το περιβάλλον.

Φεβρουάριος 2013. **Καστοριά.** Από την Τουρκική λέξη catma, η τεχνική αυτή της κατασκευής Ελληνοποιήθηκε ως τσατμάς. Τα κενά από τις οριζόντιες σανίδες γεμίζονται από καλάμια ή λιθαράκια και ακολούθως η επιφάνεια σοβατίζεται. Στην πόλη της Καστοριάς, ειδικά στο βόρεια τμήμα της υπάρχουν αρκετά τέτοια εγκαταλελειμμένα σπίτια.

Φεβρουάριος 2013. Σουφλί. Γνώρισε εποχές ακμής κυρίως τον 19ο αιώνα, τότε που η παραγωγή μεταξιού έδωσε ζωή και προοπτικές στην πόλη. Το 1908 η παραγωγή κουκουλιών άγγιζε τους 800 τόνους. Από τον μεσοπόλεμο άρχισε η παρακμή. Το 1993 η παραγωγή ήταν 5 τόνοι. Στην απογραφή του '51 καταμετρήθηκαν 7.435 κάτοικοι. Το 2011 είχαν απομείνει 3.837. Το κτίριο της εικόνας αφηγείται, αρκετά από τα παραπάνω, με τον τρόπο του.

Οκτώ βριος 2015. Φλώ ρινα. Πάνω στην κοίτη του ποταμού Σακουλέβα, μια σειρά από κτίρια σαν και αυτό, έρχονται σε πλήρη αντίθεση με εκείνα αντίστοιχης ηλικίας, που έχουν συντηρηθεί, κατοικούνται και δείχνουν απτότητα στην πορεία του χρόνου. Δεν διαθέτουν όμως, τη γοητεία της εγκατάλειψης.